

Sygn. akt III KO 156/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **E. J. P., M. Ż. i Z. W.**

oskarżonych z art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 8 stycznia 2019 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 14 listopada 2018 r., sygn. akt V Ka [...],

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,  
na podstawie art. 37 k.p.k.

**przekazać sprawę E. J. P., M. Ż. i Z. W. do rozpoznania Sądowi  
Okręgowemu w K.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2018 r., sygn. akt V Ka [...], Sąd Okręgowy w R. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy oskarżonych E. J. P., M. Ż. i Z. W. skazanych wyrokiem Sądu Rejonowego w X. z dnia 27 lipca 2018 r., sygn. akt II K [...], za czyn określony w art. 231 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W uzasadnieniu postanowienia sąd wnioskujący wskazał na istniejącą w tej sprawie konfigurację procesową, w której pokrzywdzonym, a jednocześnie oskarżycielem posiłkowym, jest Sąd Okręgowy w R.. Powołując się na stanowisko zajęte już przez Sąd Najwyższy w tej sprawie w postanowieniu z dnia 28 lutego 2017 r., III KO 11/17, sąd wnioskujący zauważył zagrożenie dla dobra wymiaru

sprawiedliwości jakim byłoby w odbiorze społecznym rozpoznanie sprawy przez sąd, który występuje w niej w charakterze strony.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu apelacji wniesionej w tej sprawie przez obrońców oskarżonych Z. W. i E. P. oraz oskarżonych M. Ż. i E. P. – w oparciu o regulację przewidzianą w art. 37 k.p.k. – zasługuje na uwzględnienie.

Podzielić należy w szczególności ten pogląd sądu występującego z inicjatywą, że odstąpienie od zasady właściwości miejscowej podyktowane może być sytuacją, w której właściwym do rozpoznania apelacji jest sąd posiadający jednocześnie status pokrzywdzonego czynem zarzucanym oskarżonym w postępowaniu będącym przedmiotem kontroli apelacyjnej, co może z kolei może rodzić wątpliwości co do obiektywizmu i bezstronności orzekania.

Wprawdzie na etapie pierwszego postępowania pierwszoinstancyjnego Sąd Najwyższy nie uwzględnił opartej o przepis art. 37 k.p.k. inicjatywy Sądu Rejonowego w X. (postanowienie z dnia 26 lutego 2015 r., III KO 4/15), rzecz wszelako w tym, że w ówczesnym stanie sprawy Sąd Okręgowy w R. nie posiadał statusu strony postępowania, co uległo zmianie z chwilą złożenia przez ten Sąd w dniu 5 maja 2015 r. oświadczenia o przystąpieniu do działania w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego.

Powyższe skutkowało przekazaniem niniejszej sprawy przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 37 k.p.k., w związku z poprzednim postępowaniem odwoławczym, do Sądu Okręgowego w K. – postanowienie z dnia 28 lutego 2017 r., III KO 11/17 – a ponieważ obecna sytuacja procesowa jest analogiczna, za zbędne uznać należy ponowne powoływanie trafnej argumentacji zawartej w motywach tego ostatecznego orzeczenia, poprzestając wyłącznie na pełnym odwołaniu się do niej.

Z powołanych względów orzeczono, jak na wstępie.